

Omstødellesfristen kan forlænges eller suspenderes efter aftale med den, som kravet rettes mod, men udvalget anfører, at det i praksis har vist sig stadig vanskeligere for kuratorerne at få sådanne aftaler i stand.

Udvalget anfører, at konkurslovens nuværende fristregel ikke sjældent medfører, at kurator tvinges til enten at anlægge omstødelssag uden at have det fornødne grundlag herfor eller at opgive sagsanlæg, enten på grund af manglende bevis eller fordi der ikke i tide kan tilvejebringes midler til at dække omkostningerne ved at føre en omstødelssag.

Udvalget finder på baggrund af de indhøstede erfaringer, at boets muligheder for at føre omstødelssag bør forbedres. Det er samtidig udvalgets opfattelse, at der ikke bør tillægges en mulig begunstiget fordringshavers interesse i en hurtig afklaring af, om der vil blive anlagt sag, særlig vægt over for det grundlæggende hensyn til en ligelig fordeling af boets aktiver mellem alle fordringshavere.

Udvalget foreslår herefter, at fristen for anlæggelse af omstødelssag fastsættes til 12 måneder, og at fristen skal løbe fra datoen for konkursdekretets afsigelse. Med et sådant objektivi begyndelsestidspunkt skal kurator ikke længere efter de første 6 måneder godtgøre, at sagen ikke kunne være anlagt på et tidligere tidspunkt. Efter udvalgets opfattelse vil det i langt de fleste tilfælde være muligt for kurator at overholde en sådan 12-måneders frist.

Fristen på 12 måneder foreslås endvidere suppleret med en mulighed for at anlægge omstødelssag inden 6 måneder fra det tidspunkt, hvor bostyret må antages at være blevet i stand til at gøre kravet gældende. Denne regel skal tage sigte på de tilfælde, hvor bostyret først nogen tid efter konkursdekretets afsigelse får kendskab til de omstændigheder, der kan danne grundlag for en omstødelssag, f.eks. hvor den begunstigede har fortiet væsentlige oplysninger over for boet.

Justitsministeriet er enig i udvalgets overvejelser og forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed.

Der henvises til betænkningens s. 36-39, hvor det bl.a. nævnes, at de foreslåede fristregler svarer til reglerne i Norge og Sverige. Der henvises endvidere til lovforslagets § 1, nr. 5.

3.2. Ajourføring af konkurslovens § 96 om fortrinsret for visse leverandørkrav

Det såkaldte leverandørprivilegium i konkurslovens § 96 har til formål at beskytte leverandører, som har indbetalt forbrugsafgifter til staten, mod tab ved deres aftagers insolvens, når leverandøren har solgt de pågældende varer med henblik på videresalg.

Konkurslovudvalget har bl.a. til opgave at vurdere, om leverandørprivilegiet eventuelt helt bør opheves og muligvis erstattes af en anden ordning.

Konkurslovsudvalget har imidlertid andre presserende opgaver, og der vil derfor gå endnu nogen tid, inden udvalget kan fremlægge et forslag vedrørende eventuel afskaffelse af leverandørprivilegiet.

Skatteministeriet har på baggrund af henvendelser fra berørte brancheorganisationer over for Justitsministeriet anbefalet en ajourføring af bestemmelsen i konkurslovens § 96, idet det, så længe leverandørprivilegiet eksisterer, kan forekomme urimeligt, at nogle leverandørers afgiftskrav har fortrinsret i aftageres konkursboer, mens andres krav af tilsvarende art ikke har fortrinsret.

Det foreslås på denne baggrund at ajourføre bestemmelsen, således at der medtages leverandørkrav i henhold til en række nyere afgiftslove. Denne del af lovforslaget er udarbejdet i samarbejde med Skatteministeriet.

3.3. Ændring af konkurslovens § 16 a

Det er i konkurslovens § 16 bestemt, at skyldnerens ejendom ikke kan tages til brugeligt pant under en betalingsstandsning.

Dette gælder dog efter bestemmelsen ikke, hvis den pågældende pantefordring ikke vil kunne omstødes i tilfælde af konkurs.

For så vidt angår pantefordringer, der ikke vil kunne omstødes, følger det af konkurslovens § 16 a, stk. 1, at skifteretten, såfremt det må anses for nødvendigt af hensyn til betalingsstandsningens formål og skyldneren med tilsynets samtykke fremsætter begæring herom, kan bestemme, at der ikke skal kunne foretages udlæg eller rådighedsberøvelse eller søges fyldestgørelse på grundlag af pantefordringen.

Det er som tidligere nævnt uafklaret i den juridiske litteratur, om bestemmelsen i konkurslovens § 16 a, stk. 1, også hjemler skifteretten adgang til at forbyde, at en ejendom tages til brugeligt pant. Efter Justitsministeriets opfattelse bør det fremgå udtrykkeligt af bestemmelsen, at skifteretten under de ovenfor nævnte betingelser også kan forbyde, at en ejendom tages til brugeligt pant under en betalingsstandsning.

Der henvises herom til lovforslagets § 1, nr. 3.

4. Forslagets økonomiske og administrative konsekvenser

Ved lovforslagets § 1, nr. 10, om ændring af konkurslovens § 106 åbnes der mulighed for at beskikke en advokat for skyldneren i videre omfang end tidligere. Efter bestemmelsen kan skifteretten i visse til-